

„Vaše jméno?“ optal se recepční nečekaně vysokým hlasem a nacvičeným pohybem si upravil brýle.

„Malík... David,“ upřesnil příchozí, zaskočený mužovým verbálním projevem.

Recepční chvíli soustředěně listoval objemným notesem, pokyvoval hlavou a špulil rty. „Jste očekáván,“ oznámil po chvíli nepříjemnou fistulí a z notesu vyňal lístek papíru. „Paní Clarková už je zde také.“

„Paní Clarková?“ Host se na chvíli střetl s podezřivým pohledem za silnými skly brýlí a na jeho tváři se ustálil výraz překvapení. „Já mám ale schůzku s panem Šolcem. Doktorem Šolcem,“ dodal nejspíše.

„Pan doktor Šolc i paní doktorka Clarková vás očekávají,“ ignoroval jeho připomínku recepční a prsty zabubnoval o naleštěný pult. „Prosil bych váš občanský průkaz. Pokud totiž nejste hotelový host, neměl bych vás správně na pokoj vůbec pustit,“ dodal chladně a důležitě pohlédl na právě přicházející klienty.

„Wait a moment, please,“ obrátil se směrem ke skupince mladých turistů a telefonicky se spojil s pokojem číslo dvacet. Do sluchátka suše oznámil, že dotyčný se právě dostavil a zkušeným zrakem přešel hostovu legitimaci.

„Pod schodištěm doprava a potom nalevo třetí dveře od konce,“ informoval nejspíše hosta, který se po pár krocích vrátil s proviničným úsměvem pro svůj průkaz.

V okamžiku, kdy se David Malík chystal zatukat na dveře označené pozlacenou dvacítkou, otevřely se neočekávaně samy. Přesněji řečeno, otevřel je černovlasý čtyřicátník s ustaraným obličejem a hranatými brýlemi, posazenými vysoko na zvrásněném čele. Při pohledu na příchozího se na jeho tváři rozprostřel široký úsměv.

„Pan Malík, nemýlím-li se?“ pronesl příjemným hlubokým hlasem, který byl v přímém kontrastu se zvukovými možnostmi recepčního. Poté, co návštěvník přikývl, pozval ho dál.

„Dáte si kávu, čaj, nebo něco ostřejšího? Osobně bych doporučoval tu poslední variantu,“ upřesnil neznámý muž úvodem a následoval hosta do útulně zařízené kajuty. „Posadte se, prosím!“ Rukou ukázal na jedno ze čtyř pohodlných křesel, umístěných kolem konferenčního stolu.

„Jsem tu autem, takže bych prosil kávu,“ reagoval David Malík, kterému se příliš nedařilo zakrýt nervozitu. „Abych řekl pravdu, ani pořádně nevím, proč jsem tady. Dopis od vás jsem si sice několikrát pozorně přečetl, ale...“

„... nejste z jeho obsahu moudrý. Rozumím. Ale dovolte, abych se napřed představil. Jsem doktor Miloslav Šolc, vedoucí Českého astronomického ústavu,“ přerušil návštěvníkovy rozpaky hostitel a pozorně sledoval účinky svých slov. Roleta na jeho čele se na krátký okamžik vyhladila.

„Proč jste tady, se dozvíte již za chvíli. Ale myslím si, pane Malíku, že to zpočátku ani pořádně nepochopíte,“ dodal vážným tónem a pevně stiskl hostovu silně zpocenou dlaň. „Právě z toho důvodu jsem vám před chvílí nabízel whisky nebo koňak. A s odvozem si hlavu nedělejte, jeden z našich řidičů je v případě potřeby připraven odvézt vás a druhý vaše auto.“

„Myslím, že to nebude nutné. Doufám, že vše pochopím i bez panáka... Ať už se vaše sdělení bude týkat čehokoliv,“ zamumlal Malík a co nejležerněji se posadil do nabídnutého křesla. „A rád bych to všechno vyřídil co nejrychleji. Živím se totiž, jak jistě dobře víte, jako taxikář.“

„Tak to vám neslibuji, ale moje nabídka stále platí. To, že jste taxikář, se s případným odvozem nevylučuje.“ Hostitel se tajuplně